

– Знаете инструкциите – непознатият глас изкънтя от слушалките в ушите им. – Лентите са достатъчно широки и са опънати здраво. Не гледайте надолу и всичко ще е наред. Щом стигнете отсрещната страна, ще гръмнат фойерверките. Ако все пак някой реши да пада – осигурителните въжета ще спасят хубавите ви главици от разбиване в плочника. Някакви въпроси? – хрипливият тембър изяде съгласните и напомни на нервен лай.

– Да – обади се едно от момчетата. – Кой сте Вие? И къде е нашият инструктор?

– Беше... възпрепятстван. Проверете за последно екипировката. После тръгвате по мой сигнал.

Долу площадът ехтеше от гласа на кмета. – Грандиозно шоу... Смолтаун в краката на първенци... дъга... невиждан спектакъл...

– Всичко е готово! Тръгвате вкупом.

– Последен писък на техниката... празник за сетивата...

– По моя команда! – Въздухът свистеше около момчетата.

– Раз! Два! – Сега!

Прекрачиха. Краката им загубиха здрава основа. Пропастта гълтна очите им. От слушалките гласът долетя отново:

– Меко кацане, Виктор Леон. Почитания от Мортара.

Светлият ден за миг посивя. Облаци закриха слънцето. Леден дъх повя над земята. Засвири в опънатите ленти. В опънатите нерви. Момчето под Виктор загуби равновесие и полетя. От площада се чу писък.

Паниката плъзна като зараза. Усили се заедно с вятъра. Един след друг учениците се хвърлиха, изгубили опора, и увиснаха на осигурителните въжета.

Виктор затвори очи. Не бива да поглежда надолу. Не бива да спира. Вихърът свисти около него. Блъска го. Сякаш нарочно, да го събори.

Меко кацане... Непознатият глас нашепва в слушалката. Тълпата пищи.

Сви ръка и слепешком напипа спасителното въже. Защо е толкова хлабаво?

Почитания от Мортара.

Нищо не разбира. Вече не чува писъците. Вятърът бучи в ушите му. Не бива да се страхува. Само още няколко крачки. Той единствен е двойно осигурен. На гърба си има раница. В раницата парашут. Трябва само да изтегли ръчката.

Изведнъж дойде ударът. Невидим, непредвидим. Вряза се в него.

– Отдавна те търся, момче – гласът примлясна в ушите му. После, през злобен смях, процеди заклинанието.

– *Adaspera!*

Полетя надолу. Въздушната струя го улови, блъсна го в лицето. Осигурителното въже се разви като змия около тялото му. Като прерязана пъпна връв.

Момчетата все още висяха, подобно на паяци, около лентите. Прелетя край тях като куршум. Като гюлле.

Като труп.

– Опъни резервния! Опъвай!

Момчетата крещяха както се крещи насън. Крещеше и Виктор, докато дърпаше ръчката. Крещеше в главата му и единствена мисъл.

В неговата раница резервен парашут няма.

* * *

Тръпка на ужас премина през тълпата. Умът на Хана се вцепени, отказа да повярва на това, което сетивата ѝ казваха. Което тялото ѝ вече знаеше. Сякаш сама се беше хвърлила.

Черната сянка прелята и с грохот се вряза в земята. Не, не в земята. Удари я в гърдите. Открадна ѝ въздуха. Времето спря и с него спря и сърцето ѝ, забравило единствената си задача. Мозъкът не беше толкова милостив, запрати като с ритник един проклет импулс към синусовия възел, водачът на ритъма, и задвижи електрическата мрежа, по която течеше кръвта. А с кръвта, потече и болката.

И тя се спусна напред, обезумяла. Отвори уста да извика, но една страшна буца беше заседнала в гърлото, разтваряше се във вените ѝ. Даваше я. Спъваше я. Тълпата, също устремена натам, се отдръпна, сякаш беше заразна. Сякаш нещастieto може да прихване и тях.

От сблъсъка пръстта беше като изорана. Хвърли се слепешком към нея, целият свят се сви до една бразда в земята. Миг на ступор. Оглушителна тишина. После викът ѝ прониза площада.

Виктор го нямаше там.